

Bốn anh tài

Ngày xưa có hai vợ chồng nhà nghèo không con. Hai vợ chồng khăn vái hết đèn này đến chùa khác, mãi sau mới sinh được một mụn con trai. Thằng bé lớn lên như thổi. Nhưng càng lớn, hăn càng ăn rất tốn: bung kia, chảo nọ nấu lên bao nhiêu cũng vơi. Hai vợ chồng cố sức làm lụng để nuôi con nhưng nuôi không nổi. Trong nhà có vật gì đáng tiền, họ đều bán sạch để cho con chèn dạ dày. Sau rồi hai vợ chồng nghĩ chỉ có cách cho con đi tha phương cầu thực mới đỡ khổ vì nó. Một hôm, người cha gọi con lại, bảo rằng:

- Nay con đã khôn lớn mà cha mẹ gần đất xa trời, yếu đuối không làm gì được để nuôi con. Ngày xưa lúc nhà ta còn khá giả, có hoàng đế Trung Quốc vay vàng và bạc đến 70 vạn lạng. Bây giờ con tìm cách sang bên đó đòi lấy mà ăn.

Nghe nói, người con vâng lời đi ngay. Chàng cứ dọc bờ biển đi lần về phương Bắc. Một hôm, đến một xứ kia, bỗng gặp một người khổng lồ đang tát biển, anh chàng tiến lại hỏi:

- Anh làm gì đấy?

Khổng lồ đáp:

- Tôi tát cạn biển, để tìm vàng ngọc dưới đó.

- Sức lực một mình làm sao mà tát cạn được.

- Ta có sức khoẻ không ai bì kịp. Anh cứ thử lại xách gàu của ta xem.

Nhưng khổng lồ lấy làm lạ vì hăn cũng nhắc nổi cái gàu của mình, bèn mời về nhà kết nghĩa anh em. Anh chàng bèn rủ:

- Anh hãy đi theo tôi đòi nợ vua Trung Quốc lấy tiền ăn tiêu ngay, còn như tát biển thì chờ lúc nào về, lại sẽ tiếp tục.

Khổng lồ nghe bùi tai, liền cùng nhau ra đi.

Một hôm, họ đi đến một hòn núi. Thấy một anh chàng trẻ tuổi ngồi trên một tảng đá lớn có vẻ nhàn hạ, hai người tiến đến hỏi hăn làm gì mà ngồi đấy. Hăn đáp:

- Ta ngồi đây thỉnh thoảng lại thổi một hơi làm cho ngã cây ngã cối đưa về làm củi.

Nghe nói lạ, hai người bảo anh làm thử cho xem. Quả nhiên hăn vừa phùng má thổi một hơi thì cây cối ở trước mặt tự nhiên ngã rạp xuống như bị một trận bão nặng nề. Hai người bảo anh rằng:

- Bác có tài thế sao không đi khắp thiên hạ làm cho nổi tiếng một phen chứ lại sống

chui rúc ở xó rừng này làm gì? Thôi! Bác hãy cùng chúng tôi đi đòi nợ vua Trung Quốc, ngó chừng còn thú vị hơn ở đây!

Anh chàng nghe nói bằng lòng ngay. Rồi đó cả bọn cùng lên đường.

Mười ngày sau, bọn họ lại đến một khu rừng khác. Thấy từ trong rừng sâu tiến ra một người cao lớn, vai gánh một đôi voi đi như bay. Cả bọn kinh phục, vội gọi giật lại hỏi:

- Bác gánh voi đi đâu đó?

- Tôi hàng ngày vào rừng tìm voi mà bắt. Bắt được con nào thì trói giò lại gánh về rửa thịt lấy một hai cây ngà bán kiếm tiền ăn tiêu.

Cả bọn bảo:

- Thôi! Sức khoẻ như thế tội gì cặm cụi trong rừng cho khổ. Hãy đi với chúng tôi đòi nợ vua Trung Quốc về chia nhau ăn đi.

Nghe nói, anh chàng vừa ý vội bỏ voi lại nói:

- Ừ! thì đi.

Đến kinh đô Trung Quốc, bốn chàng tìm đến hoàng cung. Một toán lính gác cổng cản lại không cho vào. Cả bọn nổi xung lên, nói:

- Bọn tao sang đây đòi nợ chứ có phải chơi đâu mà không cho vào.

Và họ toan giã cho chúng một trận, nhưng anh chàng ăn khoẻ cản lại rồi viết một bức thư đòi nợ, bảo tên lính đem vào cho vua. Hoàng đế Trung Quốc đọc xong lấy làm lạ, liền sai một viên cận thần ra xem thử người nào mà to gan đến như thế. Viên cận thần ra một lát, trở vào tâu rằng:

- Có bốn tên dị hình dị dạng ở nước An Nam sang, đứa nào cũng quyết đòi nợ được mới về. Chúng nó toan đánh cả lính.

Hoàng đế nghe nói không vui, nhưng cũng truyền dọn yến đãi đằng tử tế trước khi gặp họ.

Bốn chàng được mời vào một phòng riêng ăn uống nghỉ ngơi trong vòng vài ba ngày. Nhưng họ ăn uống hung quá đến nỗi qua ngày thứ ba mấy viên quan trông nom về ngự thiện phải vào báo với vua rằng kho thức ăn của hoàng đế vì việc tiếp đãi bốn người khách lạ đã voi hết gần nửa. Hoàng đế nghe nói giật mình, vội bảo mấy viên đại thần tìm cách ám hại họ đi cho khỏi phiền. Người ta được lệnh mời bốn chàng đi thuyền chơi hồ thì đánh đắm cho chết đuối tất cả.

Quả nhiên bốn anh em không ngờ sa vào mưu gian bị chìm xuống nước. Nhưng giữa lúc nguy cấp thì anh chàng không lơ lẫm lấy chiếc thuyền như một chiếc gàu rồi tát lấy tát dề. Chỉ trong một chốc, đáy hồ khô cạn, cứu ba người kia khỏi chết đuối.

Thấy họ sống yên lành, hoàng đế tức giận, vội sai dọn yến tiệc khoản đãi, rồi chờ lúc họ no say mới sai mấy đội quân xông vào vây chém. Hôm ấy, bốn chàng vô tình cùng nhau chén tạc chén thù không nghĩ ngờ gì cả. Bỗng nhiên một tiếng hô vang, phục binh xông ra như kiến. Cả bọn toan chạy, anh chàng thôi khỏe đã ngăn lại mà rằng:

- Các anh cứ để yên, để tôi cho bọn chúng xiêu dạt một phen!

Nói rồi, phùng má thổi mấy hơi, bọn lính chịu không nổi với sức gió, bay văng đi như những chiếc lá khô. Thế rồi ở trong này, bốn chàng vẫn cứ ung dung ngồi chén tì tì cho đến mãn tiệc.

Lần này hoàng đế Trung Quốc lo lắng hết sức. Vua sai triệu các vị cơ mật đến tính cách đối phó. Nhưng mọi người khuyên vua nên trả quách đi cho êm chuyện. Vua nói:

- Bảy mươi vạn lạng thì nhiều quá. Các khanh có cách gì bắt chúng giảm bớt được không?

Một viên quan tâu lên:

- Bệ hạ cứ bằng lòng trả, nhưng bắt các thần dân, các thuyền bè xe cộ, khắp trong nước không ai được gánh thuê chở thuê cho chúng và bắt chúng nó không được chuyên chở nhiều lần. Như thế dù có sức như Hạng Vũ cũng chỉ mang ra được chừng dăm bảy trăm Cân là hết nước.

Vua bằng lòng theo cách đó. Đến ngày nhận vàng bạc, người ta thấy một mình anh chàng gánh voi quảy hai sọt lớn vào kho. Chúng không ngờ chỉ một người đó mà thôi, đã thừa sức gánh 70 vạn lạng. Bọn quan coi kho không biết làm thế nào, đành cấm đầu Cân lấy Cân để, voi hằn cả kho bạc.

Được của, bốn anh chàng cúi chào hoàng đế rồi ung dung đi ra khỏi cung. Về nước, họ chia nhau tiêu xài sung sướng trọn đời.